

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/49/2017
Identifikačné číslo spisu: 1407225961
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Danica Kočičková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1407225961.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Stavebné bytové družstvo Bratislava IV, so sídlom v Bratislave, Polianky č. 9, IČO: 00 169 731, zastúpeného Mgr. Jozefinou Podhradskou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Mudrochova č. 13, proti žalovanému M. bývajúcemu v K., F., zastúpenému JUDr. Dušanom Mikulášom, advokátom so sídlom v Bratislave, Nejedlého o zaplatenie 969,99 € s prísl., vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 7C/427/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. apríla 2016 sp. zn. 6Co/74/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) hore označeným rozsudkom rozsudok Okresného súdu Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) č. k. 7C/427/2008-299 zo dňa 13. apríla 2015, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 969,99 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne z dlžnej sumy 969,99 € od 5. 7. 2007 do zaplatenia a nahradíť mu trovy konania vo výške 1 214,58 € na účet právnej zástupkyne žalobcu, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, potvrdil. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa po čiastočnom späťvzati žaloby voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 969,99 € s prísl. predstavujúcej nedoplatok na ročnom vyúčtovaní mesačných preddavkov uhrádzaných žalovaným do fondu prevádzky, údržby a opráv a na plnenia poskytované v súvislosti s užívaním bytu (ďalej aj „vyúčtovanie“) za rok 2006 do 9. 10. 2006, kedy žalovaný prestal byť vlastníkom predmetného bytu. Odvolací súd považoval za nesporné, že žalovaný prevodom vlastníckeho práva k bytu na pani A. (vystupujúcu v konaní ako svedok) v zmysle ust. § 8a ods. 7 zák. č. 182/1993 Z. z. (ďalej aj „Zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov“) odstúpil ku dňu 9. 10. 2006 od Zmluvy o výkone správy uzavretej so žalobcom s tým, že záväzky vyplývajúce zo Zmluvy o výkone správy zanikajú až ich usporiadaním a teda samotná skutočnosť, že vlastníkom bytu tento predal inej osobe, ho nezbavuje záväzkov, ktoré vyplývajú zo Zmluvy o výkone správy a sú spojené s užívaním bytu za obdobie, kedy bol jeho vlastníkom. V uvedenej

súvislosti odvolací súd zdôraznil, že nie je možné požadovať od nového vlastníka bytu, aby znášal nedoplatky na preddavkoch na platbách do fondu prevádzky, údržby a opráv a preddavkoch na platbách za poskytované plnenia v súvislosti s užívaním bytu (ďalej aj „preddavky“ alebo „zálohové platby“), ktoré vznikli v období, keď ešte nebol vlastníkom bytu, pričom takáto povinnosť pre nového vlastníka bytu nevyplýva ani zo zákona č. 182/1993 Zb. Ak teda skutočné náklady na byt prevyšujú sumu uhradených preddavkov, vzniká nedoplatok, ktorý však možno vyčísliť až v ročnom vyúčtovaní, ktoré má evidenčnú povahu, t. j. odzrkadľuje sumár preddavkov a skutočných nákladov na byt za daný rok. Pokiaľ skutočné náklady na byt nie sú pokryté zálohovými platbami (t. j. sú vyššie ako zálohové platby), vznikne nedoplatok, ktorého výšku však možno ustáliť až v ročnom vyúčtovaní, (ktoré je správca povinný vykonať najneskôr do 31. mája nasledujúceho roka). Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného, že vyúčtovanie zasiela správca iba vlastníkovi bytu, odvolací súd v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku uviedol, že ust. § 8a ods. 2 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov neukladá správcovi povinnosť doručiť vyúčtovanie len aktuálnemu vlastníkovi bytu, keďže z jeho znenia vyplýva iba to, že správca je povinný vykonať vyúčtovanie (do 31. mája nasledujúceho roka) a doručiť ho vlastníkom bytov a nebytových priestorov, pričom je samozrejmé, že toto vyúčtovanie správca zasiela predovšetkým aktuálnym vlastníkom bytov a nebytových priestorov. Z tejto skutočnosti však nemožno vyvodíť, že aktuálny vlastník bytu je povinný uhradiť dlh, ktorý vznikol na platbách spojených s užívaním bytu v období, keď ešte nebol jeho vlastníkom, pretože z ust. § 8a ods. 7 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov takáto povinnosť nevyplýva. Žalovaný bol vlastníkom predmetného bytu do 9. 10. 2006, t. j. takmer 10 mesiacov uvedeného roka, preto správca správne doručil vyúčtovanie aj žalovanému. V závere odôvodnenia vo vzťahu k meritu veci odvolací súd zdôraznil, že sa nemožno stotožniť s argumentáciou žalovaného, že vznik záväzkov spojených s užívaním bytu súvisí vždy s bytom a nie s osobou vlastníka bytu a uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „O. s. p.“), potvrdil.

2. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej v texte aj „dovolateľ“) dovolanie. Dovolanie odôvodnil s poukazom na § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. tým, že odvolací súd a v nadväznosti na jeho záväzné právne stanovisko aj súd prvej inštancie, dospeli k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Uvedené tvrdenie založil žalovaný na tom, že žalobca vystavil žalovanému ku dňu 30. 06. 2006 potvrdenie o tom, že žalovaný nemá žiadne nedoplatky súvisiace s užívaním bytu a že s účinnosťou od 9. 10. 2006 žalovaný už nebol vlastníkom bytu, ku ktorému sa viazala povinnosť platiť zálohové platby spojené s užívaním bytu, preto túto povinnosť mala počnúc dňom 1. 11. 2006 nová vlastníčka bytu - pani A.. Prípadný dlh vzniknutý z nedoplatkov na platbách spojených s užívaním bytu je možné vymáhať iba „ako nedoplatok z vyúčtovania“, ktoré bolo s niekoľkokomesačným odstupom doručené žalovanému, napriek tomu, že ročné vyúčtovanie sa „vypracúva“ a zasiela výlučne aktuálnemu vlastníkovi bytu, teda z hľadiska vzniku povinnosti uhradiť nedoplatok z vyúčtovania je nepodstatné, že správca doručil vyúčtovanie aj pôvodnému vlastníkovi. Pôvodný vlastník bytu zodpovedá za „zálohové platby“ len dovtedy, kým správca nevypracuje vyúčtovanie za príslušný rok (v tomto prípade za rok 2006) a kým nedôjde k identifikácii povinnej osoby (nového vlastníka bytu). V danom prípade k identifikácii povinnej osoby v súvislosti s nahlásením zmeny vlastníka bytu došlo až v roku 2008, avšak nie zavinením žalovaného (pôvodného vlastníka bytu). V uvedenej súvislosti žalovaný v dovolaní uviedol, že v prípade ak by aktuálny vlastník bytu uhradil nedoplatok, ktorý vznikol na platbách spojených s užívaním bytu v čase, keď bol vlastníkom bytu ešte žalovaný (t. j. do 9. 10. 2006), vznikol by aktuálnemu vlastníkovi bytu voči pôvodnému vlastníkovi nárok na jeho náhradu (poznámka dovolacieho súdu: na vydanie bezdôvodného obohatenia). Na základe uvedených skutočností dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie okresného aj odvolacieho súdu a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

3. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací po zistení, že dovolanie bolo podané včas a naň oprávnenou osobou, ktorá je zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“), dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné,

odmietol.

5. Žalovaný podal dovolanie 3. 6. 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016: „Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované“. Z citovaného ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 C. s. p. je zrejmé, že pokiaľ dovolanie bolo podané za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, potom jeho účinky zostali zachované aj po nadobudnutí účinnosti nového procesnoprávneho kódexu - Civilného sporového poriadku. Keďže však dovolanie bolo podané ešte pred 1. júnom 2016, podmienky jeho prípustnosti a dôvodnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom a účinnom v čase podania dovolania. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov Civilného sporového poriadku o spravodlivej ochrane porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane legitímnych očakávaní sporových strán o zachovaní kontinuity dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej právnej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a 2 C. s. p.), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

6. V preskúmvanej veci dovolateľ napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúce proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

7. Pri skúmaní prípustnosti dovolania z hľadiska § 238 O. s. p., dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy, pretože dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nie je rozsudok, ktorým by odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, ani rozhodnutie, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného právneho významu, ani o rozsudok, ktorým by odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, vo výroku ktorého súd prvej inštancie vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 zák. č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka.

8. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné (a súčasne dôvodné) vtedy, ak je konanie postihnuté vadami taxatívne uvedenými v § 237 ods. 1 O. s. p., ktoré spôsobujú tzv. zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. K týmto vadám prihliada dovolací súd - ak je dovolanie podané včas a na to oprávneným subjektom - z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.), t. j. skúma, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážky veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípadne absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný alebo o prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom, rozhodovania vylúčeným sudcom, či súdom nesprávne obsadeným. Existenciu väd konania uvedených v § 237 O. s. p. žalovaný netvrdil a ani dovolací súd ich existenciu nezistil, preto prípustnosť dovolania neprichádza do úvahy ani podľa uvedeného ustanovenia.

9. So zreteľom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako neprípustné odmietol.

10. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v nadväznosti na ust. § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že o výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne v prípade preukázania ich vzniku zo strany žalobcu podľa ust. § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie samostatným uznesením, potom čo rozhodnutie dovolacieho súdu nadobudne právoplatnosť.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.